

*Чл. 51.*³⁹⁾ България признава за български поданици по право и безъ други формалности всички лица, които иматъ мѣстожителството си въ българска теретория въ деня на влизането въ сила на настоящия договоръ и които не сж поданици на нѣкоя друга държава.

Art. 51. La Bulgarie reconnaît comme ressortissants bulgares, de plein droit et sans aucune formalité, toutes les personnes domiciliées sur le territoire bulgare à la date de la mise en vigueur du présent Traité et qui ne sont pas ressortissants d'un autre Etat.

Изключването на чуждитѣ поданици да взематъ участие въ управлението на държавата вследствие принципа на вътрешния суверенитетъ на държавата, да се управлява само отъ поданицитѣ на държавата, които я образуватъ, но, това не значи че тѣ се ограничаватъ въ правата си по точка първа и третата, още повече, че правото на поданството не е въ зависимостъ отъ расата, вѣрата или езика на индивида.

Въ *чл. 60* отъ конституцията се изрично казва: „Съ граждански правдини се ползуватъ всички живущи въ Царството“. Следователно, гражданскитѣ правдини, поменати въ първото подразделение на тоя членъ сж гарантирани за всички постоянно живущи или само временно въ Царството.

А въ *чл. чл. 57, 73, 77, 79, 82 и 83* и др. се уреждатъ изрично или косвено гражданскитѣ или лични права на българскитѣ граждани, независимо отъ поданството имъ сж изразени въ:

1. Свободата на съвестьта и богослужението (религиозна свобода);
2. Лична свобода и неприкосновеностъ;
3. Неприкосновеностъта на жилището;
4. Неприкосновеностъта на собственостъта;
5. Неприкосновеностъта на кореспонденцията;
6. Равенство предъ закона;
7. Свобода на словото, печата, събирането, сдружаването, на труда, занятието и пр.

Извънъ посоченитѣ положения въ Конституцията, правата на личността сж гарантирани и въ редъ други законоположения напр. Наказателния Законъ Гл. XX. *чл. чл. 288—303* и пр.

По ал. 2-ра гл. *чл. 40* отъ Конституцията въ п. 1 гдето е казано: „Християнитѣ отъ неправославно изповѣдание и друговѣрцитѣ, било природни поданици на Българското царство, било приети въ поданство, а така сжщо и чужденци, които постоянно или само временно живѣятъ въ България, се ползуватъ съ свобода на вѣроизповѣдането си, стига изпълнението на тѣхнитѣ обряди да не нарушава сжщевующитѣ закони“. Тая свобода се разбира, като свобода на вѣрата и на външното ѝ проявление въ религиознитѣ обряди. Предположението, цѣляше да се прокара запрещение да се изповѣдватъ други вѣри освенъ православната, както това бѣ въ Сръбската конституция (*чл. 19*), въ Българското Учредително Събрание, въ заседанието отъ 24 Мартъ 1878 г. се отхвърли. Тая свобода на вѣрата обгръща и правото на всѣко религиозно общество дв се организира и обособява като таково (*чл. 42* отъ Конституцията), съ свои собствени духовни началници, но подъ надзора на респективниятъ министръ. Наистина, българския основенъ законъ възприе принципа на свободата на съвестьта и на вѣроизповѣдането, но подъ условие „поради религиознитѣ убеждения да не се отказва повинование на действующитѣ и задължителни за всѣкиго закони, както и чуждитѣ вѣроизповѣдни обряди да не противоречатъ на действующитѣ закони (*чл. 40 и 41* отъ Конституцията). Тия ограничения сж напълно въ смисълта на последната частъ на текста отъ ал. II на *чл. 50* отъ Мирния Договоръ.

Мирния Договоръ проче не предвижда нищо повече отъ това, което е било установено отъ Конституцията и казаното борѣ свидѣтельствува, че България още отъ самото начало на своя политически животъ е въвела принципитѣ легнали въ основитѣ на най-модернитѣ държави като така и следователно едно подобно третиране на България по Ньойския Договоръ съ което ѝ се поставятъ подобни задължения е било съвсемъ неуместно.

³⁹⁾ Споредъ тоя текстъ на договора, лицата заварени въ деня на влизането въ сила на договора, съ мѣстожителство въ България стига да не сж поданици на друга държава, безъ всѣкакви формалности се признаватъ за български поданици. Следователно, тукъ се визиратъ на първо мѣсто лица безъ друго поданство зава-